

BECCA FREEMAN

*Siimeinen joulu
New Yorkissa*

BAZAR

BECCA FREEMAN

*Viimeinen joulu
New Yorkissa*

Suomentanut Anne Pölkki

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

1. painos
Suomentanut Anne Pölkki
Suomenkielinen laitos © Anne Pölkki ja Bazar Kustannus 2026
Englanninkielinen alkuteos *The Christmas Orphans Club*
Copyright © Becca Freeman 2023

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-403-882-9

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

*Omistettu sille, joka on joskus ollut yksin jouluna: minä näen
sinut, minä rakastan sinua.*

*Ja Mangy Ravens -ryhmälle: kiitos ystävydestä, joka on sen
arvoista, että siitä voi kirjoittaa kirjan.*

PROLOGI

Flannah

Tänä vuonna, 24. joulukuuta

Jouluaatto, eikä Manhattanilla näy ristin sielua, ei edes hiirulaista.

Unohda äskeinen. Manhattan jouluaattona kello kuusi on yhtä sirkusta ja kaaosta.

Hiirulaiset, no okei rotat, riehuvat päivän vanhojen, jalkakäytävillä kasattujen roskapussivuorten seassa. Siinä on jotain miltei pornografista. *Kuhina* ei riitä kuvaamaan sitä.

Mitä ihmisiin tulee, Grand Centralin asema on kuin kehojen sykkivä meri väen kiiruhtaessa ties mihin junaan päästäkseen kotiin kukin mihinkin kolmesta osavaltiosta. West Villagen hienossa Citarella-ruokakaupassa, jossa puolesta litrasta marjoja joutuu pulittamaan vähintään kymmenen dollaria, päivän neljäs sanallinen taisto on puhjennut kahden naisen välillä valmisruokatiskillä, jonka luona he kiistelevät viimeisestä perunavuoasta. Noutoruoan tilaajilla ei mene yhtään sen paremmin. Han Dynastyn annosten kotiinkuljetusaika hipoo kolmea tuntia.

Minun ei siis pitäisi olla yllättynyt siitä, että istun jumissa keltaisen taksin takapenkillä liikenteessä, joka nytkähtelee eteenpäin autot puskurit kiinni puskurissa West Side Highwayllä. Olen luopunut toivosta meikata taksikyydin aikana. Kissarajausten piirtäminen oli aivan liian optimistinen tuuma; pelkästään matkapahoinvoinnin välttäminen on luettava näissä oloissa voitoksi.

”Ootko kaupungin tyttöjä?” kuusissakymmenissä oleva kuski tiedustelee paksulla New Yorkin murteella.

”En, vaan Jerseyyn tyttöjä”, vastaan tavoitellen tasapainoa kohteliaisuuden ja sen tosiasian välillä, ettei minua huvita jutella.

”Kai sulla perhettä on kaupungissa kuitenkin? Tätejä? Serkkuja?” kuski tivaa. ”Lyön vaikka vetoa, että olet menossa sukulaisiin joulunviettoon.”

”Ei sukulaisia, vain minä.”

Mies katsoo minua taustapeilistä, ja huomaan harmaansinisissä silmissä sääliä.

Kuski säälii minua, kun taas minä säälin tylsää, perinteistä joulua viettäviä ihmisiä. Joidenkin mielestä on surullista viettää joulunpyhiä ilman perhettä, mutta minusta joulupäivä on vuoden paras päivä. Ja tästä on määrä tulla kaikkien aikojen paras joulumme. Siitä on pakko tulla kahden viime vuoden katastrofin jälkeen. Jouluaatto on vasta alkusoittoa joulupäivälle.

Aion korjata kuskin harhaluulot, mutta tunnen lounasburriton vellovan mahassani, kun mies iskee jarrut pohjaan ainakin kolmattasadatta kertaa. Päätänkin sulkea silmät ja teeskennellä ottavani torkut. Ajatelkoon mitä haluaa.

Kun ryntään Theon asunnolle ilman meikkiä ja lievästi pahoinvoivana, Finn kiljuu: ”Hannah, sinäkö se olet? *Vihdoinkin!*”

”Tule jo sieltä”, Theo huikkaa. ”Kaikki on pilalla, jos ruoka jäähtyy.”

”Söötti huivi!” Priya kehuu, kun ilmestyn ruokasaliin, jossa kolme suosikki-ihmistäni istuu pitkän pöydän ääressä.

”Hannah ei taatusti valinnut sitä itse, koska se ei ole neutraalin värinen eikä sininen”, Finn irvailee. ”Keneltä se on?”

”Kuule nyt!” tiuskaisen. ”Mutta... oikeaan osuit. Sain sen lahjaksi Davidilta”, ilmoitan hypistellessäni punaista kashmirhuivia, jonka olen kietaissut kaulaani.

”Joululahjaksiko?” Finn arvelee.

”Ei, annamme lahjat vasta huomenna aamulla. Huivi oli herätelahja. David näki sen kaupan ikkunassa, ja hänestä se sopii hyvin hiusteni sävyyn.”

”David tyykkää sinusta”, Finn rallattaa venyttäen sanaa kuin Sandra Bullock *Miss Kovi*s -leffassa. ”Hän tahtoo puuussata sinua.”

Poskeni leimuavat, mutta samanaikaisesti virnistelen kiusanteolle. Davidilla on tapana kantaa kotiin pikkulahjoja. Tiedän hänen pitävän minusta – ei, tiedän hänen rakastavan minua. En ole koskaan epäillyt hänen tunteitaan, en edes seurustelumme alkupäivinä. Lämpimiin ajatuksiin poikaystävästäni sekoittuu kuitenkin ripaus syyllisyyttä. Hetken ajattelen paljastaa kaiken: miten huonosti meillä on mennyt, mitä sain tietää muutama viikko sitten. Jouluaatto on kuitenkin pyhitetty ilta. Tauko oikeasta elämästä. Ei työtä, ei perhettä, vain me. En tahdo pilata sitä suhdesotkuillani.

Riisun talvivaatekerrokset ja taittelen huivin siististi tuolin selkämykselle, jottei se osu lattiaan. Vasta sitten katson joulupöytää, jonka kiireissäni vain ohitin. Pöytä notkuu hopeatarjottimia, joille on kasattu hampurilaisia paperikääreissään. Kristallikulhoissa on kaiken mallisia ranskalaisia: ohuita, pöimullisiä, kiemuraisia ja paksuja sekä myös bataattiranskalaisia. Lisäksi yhdestä kulhosta pursuaa sipulirenkaita, toisesta taas paistettuja perunoita. Kunkin ruokailijan edessä on pieni kuppi, josta löytyy ketsuppia, majoneesia ja jonkinlaista kastiketta.

”Hei tyypit”, sanon muille, ”missasinko sen osan iltaa, kun te kaikki menitte päästänne sekaisin?”

”Kai olet kuullut seitsemän kalan jouluateriasta?” Theo tiedustelee. ”Tämä on seitsemän pikapurilaisen jouluateria.”

”Maistamme kaikkia ja valitsemme voittajan. Theo on tehnyt pistelaputkin.” Finn osoittaa kermanvärisiä kortteja, jotka on aseteltu kunkin lautasen viereen. Niihin on kirjoitettu koukeroisella punaisella kaunokirjoituksella *Jouluaton purilaisturnaus*.

Näiden tyyppien kanssa viihtyisin työpöyhässä huoneesakin. Pelkästään heidän seuransa riittää. Nyt mennään kuitenkin naurettavuuden rajoille. Voin vain nauraa röhöttää koko esitykselle.

”Ensinnäkin koko turnaus on älytön, koska Shake Shackin hampurilainen on varma voittaja. Entä mitä sinä syöt?” kysyn Priyalta, joka on kasvissyöjä.

”Minä arvostelen lisukkeet”, hän sirkuttaa. ”Tiedoksi muuten, että Theo veikkaa In-N-Outin hampurilaista voittajaksi.”

”Ei New Yorkissa edes ole In-N-Outin ravintolaa”, huomautan. Samassa näen, että yhdellä lautasella on pino hampurilaisia kyseisen ravintolan punavalkoisissa kääreissä. ”Miten ihmeessä?”

”Theo tilasi ne lentorahtina Kaliforniasta”, Finn selittää silmiään pyöritellen.

En halua edes tietää, miten se on onnistunut, saati mitä maksanut, mutta eivät ne takuulla voita varsinkaan uudelleenlämmitettyinä.

”Käydäänkö pöytään?” Theo pyytää.

Istun Finnin viereen ja ravistelen lautasliinan auki. Muuttavat ruokaa, minä en. Sen sijaan klikkaan päänsisäisen kamerani päälle. Haluan muistaa kaiken, säilöä tämän yön ydinmuistoihini. Sillä parhaan joulumme lisäksi tämä saattaa olla myös viimeinen joulumme yhdessä.

Finn kurottaa puristamaan kättäni kysyen siten ääneti, olenko kunnossa. Todellisuudessa olen kaikkea muuta. Olen romuna hänen lähdöstään ja siitä, että hän vie puolikkaan sydämestäni mennessään kuin muovisen bestiskorun, joita neljäsluokkalaiset tytöt käyttävät sosiaalisen statuksen osoittamiseen. Se on sitäkin epäreilumpaa, koska vastahan minä sain hänet takaisin. Kokonainen vuosi tuhraantui riitelyyn. En ole valmis mihinkään muutokseen. Silti väännän naamani hymyyn ja katson häntä onnellista teeskennellen. Olenhan minä onnellinen hänen puolestaan mutta surullinen itseni vuoksi. Olen surullinen siitä, että kaikki on lopussa.

Kaikilla muilla siintää jotakin uutta horisontissa. Priya intoilee edelleen uuden työnsä vuoksi, Finn on muuttamassa Los Angelesiin, ja Theon elämä on yhtä lentolippua ja juhlaa.

Minun tulevaisuuteni näyttää surkeammalta. Elämässäni on Finn-ystävän mentävä aukko.

”Mitä?” Finn kysyy vilkaisten minua sivusilmällä, sillä häntä huulilleni liimattu hymy ei hämää.

”Ei mitään. Olen vain niin onnellinen teidän kanssanne”, sanon.

Nielaisen seuraavan ajatuksen, joka pulpahtaa päähäni: *en edes tiedä, miten voisin olla tämän onnellisempi.* Nämä ihmiset ovat ainoa kaipaamani perhe.

Hannah

Joulu 1, 2008

Minä, Hannah Gallagher, olen masentavien soittolistojen kiistaton kuningatar.

Jep, onhan se tyhmä supervoima. Mieluummin osaisin lentää tai lukea ajatuksia tai muuttaa itseni metallilätäköksi kuten Alex Mack, mutta ei omia valttikorttejaan saa valita. Minä jos kuka sen tiedän.

Lisään Ben Folds Fiven biisin *Brick* soittolistalle, ja se saa seurakseen Bon Iverin esittämän *Skinny Loven*. Menköön vielä Dashboard Confessionalin *Vindicated* samaan syssyyn. Jos minulta kysytään, niin nykyajan musiikissa on iso ongelma. Jätetyksi tulemisesta ja yksipuolisesta rakkaudesta on liikaa lauluja, kun taas koko pirun maailman aiheuttamasta pettymyksestä liian vähän.

Olen hionut kykyäni neljä vuotta, ja illan soittolistasta tulee mestariteokseni. Pienennän selainikkunan tarkistaakseni LimeWire-latauksen edistymisen. *Piru vieköön!* Palkki on tuskin liikahtanut eteenpäin, mutta kannettavani tuuletin pörrää jo kuin koko kone olisi lähdössä lentoon.

Jos haluaisin hirveän kovasti *Hide and Seek* -biisin, voisin toki ostaa sen. Mutta kun 99 senttiä on iso summa laulusta, ja vieläkin suututtaa, että söpön ja suositun Marissa Cooperin lemu leimaa koko kappaletta. Toisaalta soittolistani on äijäpainotteinen, ja miksi miehillä saisi muka olla monopoli ahdistuksen tulkitsemiseen?

Ihan sama! Onhan nyt joulu. Edes sen verran minäkin ansaitsen.

Hypähdän alas parvisängyltä ja suoritan raskaan matkan, kokonaista kolme askelta, kirjoituspöytäni ääreen, jossa reppuni roikkuu tuolin selkämyksellä. Lompakkoni lymyää jossakin repun pohjalla seuranaan lukukauden edestä kuivahtaneita kyniä ja puoliksi tehtyjä espanjan tehtäviä.

Ahaa!

Kun puristan sormeni lompakon ympärille, ovelta kuuluu koputus.

Onpa kummallista.

Kukaan ystävä se ei ole, sillä minulla ei ole täällä ystäviä. Ja vaikka olisikin, he viettäisivät nyt joululomaa ja ahmisivat kinkkua onnellisten perheidensä luona.

Avatessani oven olen kasvokkain solakan pojan kanssa, jolla on vaaleanruskea iho ja joka on pukeutunut kuin olisi juuri karannut renessanssijuhlista. Hänen röyhelöpaitansa on tungettu niin piukkoihin housuihin, että ne kävisivät tyttöjen housuista. Hänen lookinsa, ja nimenomaan look on kyseessä, viimeistelevät vihreä paisley-kuvioinen Ascot-solmio ja musta samettiviitta. Melko varmasti hän on myös rajannut silmänsä ja taidokkaasti onkin.

”Kuka sinä olet?” En viitsi esittää kohteliasta, koska tyyppi on takuulla erehtynyt ovesta.

”Finn Everett”, poika ilmoittaa kuin se olisi maailman luonnollisin asia, vaikkon ole koskaan ennen nähnyt häntä. Tämän tyyppin minä kyllä muistaisin.

Sanojaan korostaakseen hän heilauttaa viitan toisen olkansa yli paljastaen sen tummanpunaisen silkkivuoren ja laittaa toisen kätensä lantiolleen. Poika tuijottaa minua kuin vastausta odottaen, vaikka *hänhän* se koputti *minun* ovelleni.

”Selvä Finn Everett, mitä haluat?”

”Miksi sinä olet kampuksella jouluna? Kai tiedät, ettei se ole sallittua?”

Olen tavannut pojan vasta puoli minuuttia sitten, mutta hän raivostuttaa minua jo nyt. Tiedän kuitenkin, miten pääsen hänestä eroon. ”Olen orpo.”

Tyydytyksekseni huomaa hänen hätkähtävän sanaa. Yleensä en kuvailisi itseäni siten, mutta haluan jatkaa iltani viettämistä rauhassa. Viimeisten vuosien kuluessa olen oppinut, että *o-sana* on nopein tapa tappaa keskustelu. Ainakin minut se sai ryntäämään ovea kohti, kun keski-ikäinen sosiaalityöntekijä ryttyisessä bleiserissään istahti minua ja siskoani vastapäätä ja sanoi: ”Nyt kun Hannah on orpo, meidän pitää miettiä huoltajusasioita.”

Finn Everett silmäilee minua päästä jalkoihin ja näkee ruudulliset pyjamanhousut, ylisuuren Boston College -puseron ja rasvaisen tukan, joka on ollut samalla suttunutturalla jo kolme päivää. ”Ei”, hän sanoo päätään pudistellen. Ikään kuin minä olisin matemaattinen yhtälö, jota hän ei osaa ratkaista. ”Olet liian nätti orvoksi.”

”Anteeksi mitä?”

”Valkoiset rouvat olisivat taistelleet saadakseen sinut orpokodista itselleen. Olet söpö. Alipukeutunut mutta söpö.” Kun en vastaa, hän lisää: ”Se oli muuten kohteliaisuus!”

Voi paska. Tämä poika ei kuulu niihin, jotka sulkevat suunsa kuullessaan vanhemmistani. Hänellä on kysymyksiä. Kyselijät ovat kaikista pahimpia. *Miten? Samaan aikaanko? Kuinka vanha olit? Miltä se sinusta tuntuu?*

”En ole sellainen orpo. En ole mikään adoptoitavan vauvanuken tyyppinen orpo, jos se kävi mielessäsi. Vanhempani kuolivat, kun olin viidentoista.”

”Aa, okei. No, nyt lähdetään seikkailemaan.”

Koko kehoni rentoutuu, kun tajuan pojan jo vaihtaneen puheenaihetta.

”Ai niinkö?” En ole pistänyt nenääni ulos asuntolasta pariin päivään, koska koko kampus ruokalaitokset on suljettu. Olen selvinnyt hengissä Special K Red Berries -aamiaismuroilla sekä lämmittämällä mikrossa papujuustoburritoja, joita myydään kukkulan juurella olevassa kaupassa. Millainen seikkailu meitä täällä voisi odottaa?

”Onko sinulla jotain parempaa tekemistä?”

Ei ole. Aion kuunnella soittolistaani, kun syön kokonaisen purkin Ben & Jerry’s Milk & Cookies -jäätelöä, minkä jälkeen saatan katsoa *Die Hard – Vain kuolleen ruumiini yli* -leffan, joka on vähiten typerä typeristä joululeffoista, jotta voin esittää olevani joulutunnelmissa. Tätä en kuitenkaan halua paljastaa pojalle, sillä tajuan itsekin, miltä se kuulostaa.

Finn Everett ei jää odottelemaan vastaustani. Hän työntyy ohitseni sisään ja vilkuilee huonetta, jonka kummallakin

puolella on vuode, kirjoituspöytä ja kaappi. ”Kumpi on sinun kaappisi?”

Toisen puolen sängyssä on tummansininen päiväpeitto. Betoniseinän joka neliösentti on vuorattu bändijulisteilla. Guster, O.A.R., Weezer, Wilco, The Postal Service. Toisella puolella on taas värikäs Lilly Pulitzer -peitto ja yksi ainoa juliste, jossa Jessica Simpson imuroi alusvaatteisillaan. Minusta on aika ilmiselvää, missä minä majailen, mutta osoitan silti oikeanpuoleista kaappia. Poika alkaa käydä henkareita läpi. En tiedä, mitä hän etsii, mutta sitä ei kyllä taatusti löydy. Minun vaatevarastoni koostuu bändipaidoista, joita olen haalinut Paradise Rock Clubilla ja Orpheumilla järjestetyiltä keikoilta.

”Tässäkö kaikki?” Poika huokaisee niin dramaattisesti, että nielaisen pahoitteluni iltapukujen puutteen vuoksi.

”Mitä sinä etsit?”

”Jotakin parempaa kuin...” hän viittooo pyjamaani ja nyrpistää nenäänsä kuin haistaisi hapanta maitoa, ”...tuo. Meidän pitää tehdä pikapysähdys matkalla. Nappaa takkisi. Mennään.” Hän napsauttaa sormiaan kahdesti korostaakseen sanojaan.

Minun on pakko olla totaalisen hämmennyksen vallassa, sillä huomaa ottavani toppatakkini ja sujauttavani jalkani suolan tahraamiin uggeihin. Näköjään olemme lähdössä seikkailulle.

Pullahdamme asuntolasta kipakkaan yöhön. Lumihiutaaleet tanssivat tuulesa. Luntakin vaikuttavampaa on hiljaisuus. Yleensä täällä kirmaa kymmentuhatta opiskelijaa matkalla Länsimaisen kulttuurin näkökulmat -seminariin tai

Plexiin spinning-tunnille tai illalla – totta puhuakseni joskus myös päivällä – Cleveland Circleen pelaamaan juomapelejä. Tänä yönä kampuksella olemme vain me.

Kävelemme yli masentavan nimen saaneen Tomukentän, joka ei ole yhtään tomuinen. Suurimman osan vuodesta ruoho peittää neliön muotoista kenttää, jota komeat kivirakennukset ympäröivät. Nyt se on viiden sentin lumikerroksen peitossa. Kun kiersin kampusta keväällä, ruohikolla makaili tyttöjä pareittain pyyhkeiden päällä, ja frisbeetä heittelevät pojat kiertelivät heidän ympärillään. Yliopiston kampus näytti juuri siltä kuin pitikin *Dawson's Creek* -sarjan perusteella. *Se* oli kaipaamani siivu normielämää.

”Miten löysit minut?” ihmettelen ääneen. Ehkä olisi pitänyt kysellä enemmän, ennen kuin suostuin lähtemään ulos. Tosin teknisesti ottaen en koskaan suostunut.

”Musasi ansiosta”, Finn vastaa. ”Osuin oikeaan vasta kuuuden huoneen jälkeen! Usko pois, sinua ei ollut helppo löytää. Olen joutunut viihtymään ypöyksin jo viikon.” Hän viittaa naurettavaan asuunsa. ”Aloin jo ajatella, että olen ainoa tyyppi koko kampuksella.”

Ylitämme O'Neill Plazan ja suuntaamme kohti sen keskellä olevaa surkeaa, valotonta joulukuusta. Tännekö me olimme tulossa? Siinä vasta seikkailua kerrakseen. Koska opiskelijat ovat joululomalla, huoltohenkilöstö on ilmeisesti päättänyt, että on turhaa maksaa sähköstä ja pitää kuusen valoja päällä edes jouluna.

”Odota siinä”, Finn käskee.

Hän jättää minut aukion keskelle kuusen juureen ja lähtee itäpuolen kirjastoa kohti. En ole niin lähellä, että

näkisin hänen puuhansa, mutta kuulen avainten kilinää, kun hän kaivaa ne viittansa kätköistä ja pujahtaa rakennukseen sisään.

Pompin jalalta toiselle pysyäkseen lämpimänä, kun minuutit kuluvat eikä hän ilmesty näkyviin. Hetken aprikoin, onko minut hylätty taas kerran, ja poika pakenee parhaillaan kirjaston toisella puolella odottaneen hevosvaljakon kyydissä.

Annan hänelle vielä viisi minuuttia, ennen kuin palaan asuntolan lämpöön ja panen *Die Hardin* pyörimään. Kun vilkaisen kelloani ottaakseni aikaa, vieressäni olevan joulukuusen valot syttyvät. Taivutan niskaani nähdäkseni tuhannet sateenkaaren väreissä tuikkivat valot. Virnistelen kuin mikäkin ääliö. *Myönnettäköön, Finn Everett, ei yhtään hullumpaa.*

En kuule hänen askeleitaan aukiota piiskaavassa tuulessa, mutta äkkiä hän on ihan vieressäni virnistellen itsetyytyväisesti. Hän tarkkailee reaktiotani valoihin. ”Miten sinä tuon teit?” kysyn.

Finn kohauttaa olkapäitään teennäisen viattomasti ja sivuuttaa kysymykseni. ”Emmehän me voi seikkailla ilman oikeaa tunnelmaa.” Hän iskee minulle silmää. ”Mars eteenpäin!”

”Minne me olemme menossa?” Seuraan hänen kannoillaan alas portaita.

”Sittenpä näet. Kärshivällisyyttä, muruseni”, hän huikkaa olkansa yli.

”Nimeni on Hannah”, korjaan ja tajuan samassa, ettei hän ole edes kysynyt nimeäni.

Näköjään *henkilöllisyys* ei ollut ratkaiseva tekijä seikkailuseuran valinnassa. Nyt tunnen itseni entistä typerämmäksi

tarpoessani kampuksen läpi ja ollessani vaarassa murtaa niskani jäisissä portaissa seuratessani tätä viittasankaria, joka ei edes välitä tietää nimeäni.

Hän pysähtyy välitasanteelle, ja olen törmätä hänen selkäänsä. ”Hannah”, hän matkii minua. ”Hauska tutustua”, hän sanoo kumartaen samalla hieman.

Minulta pääsee hermostunut hihitys. Kukaan ei ole koskaan kumartanut minulle. Poika on outo mutta samalla jotenkin lumoava. Lisäksi hän oli siinä oikeassa, ettei minulla ollut mitään muutakaan tekemistä tänä iltana.

”No, ala tulla, ennen kuin peräpäätäni jäätyy!”

Pysähdymme Robsham Halliin penkomaan teatterilaitoksen puvustoa. Käymme kiivasta väittelyä illan asustani (Finn kannattaa viktoriaanista pukua korsetteineen kaikkineen, mutta minä saan hänet suostumaan punaiseen, 50-luvun tyyliiseen mekkoon, jossa on kutittava alushame). Tämän jälkeen päädymme alemman ruokalarakennuksen eteen, mutta huomaamme, että se on suljettu. Paitsi ettei mikään pysy suljettuna, koska Finnillä on maaginen avainlippu. Minua mietityttää, onko talonmies teipattu kiinni tuoliin huoltorakennuksessa ja onko häneltä viety avainrenkas.

Polven alle ulottuva mekko suhisee säärissäni, kun kävellemme ruokalan läpi keittiötä kohti.

”Mitä leidille saisi olla tänä iltana?” Finn kysyy.

Valinnanvaraa ei juuri ole, koska ruokala on suljettu. Ilman ruokalinjastoja ja salaattibaareja vaihtoehtona ovat sipsit, myslipatukat tai murot. ”Leidi halajaa hienoimpia Honey Nut Cheerios -muroja, hyvä herra.”

”Kyllä me vähän parempaan pystymme”, Finn ilmoittaa sukeltaessaan tiskin taakse. ”Jos saisit valita mitä syötävää tahansa maailmassa – no, ehkei ihan koko maailmassa vaan sellaista, jota täällä ruokalassa yleensä on tarjolla – mitä se olisi?”

Näyttelemme siis teekutsuja, ja minä olen valmis leikkimään mukana.

”No?” hän sanoo vaativasti.

”Pannukakkuja!”

”Tylsää. Yritä uudelleen ja koeta keksiä jotakin parempaa.”

”Suklaahippupannareita?”

”Parempi, vaikkakin niukin naukin.”

Hän kumartuu avaamaan tiskin alla olevan ruostumattomasta teräksestä valmistetun jääkaapin ja ilmestyy esiin käsissään maitopurkki ja voipaketti.

”Tulen ihan heti takaisin.” Hän katoaa keittiöön, joka on takuulla opiskelijoilta kiellettyä aluetta. Sieltä hän palaa rutistaen rintaansa vasten yhdellä kädellä kulhoa, johon on sekoitettu kuivat aineet, ja heilutellen toisessa avaamatonta suklaahippupussia.

”Tule tänne.” Hän osoittaa tyhjää tiskiä. ”Sinulla on kaikkein tärkein työ. Saat pitää viittaani. Vahdi sitä oman henkesi kaupalla”, hän kehottaa ja lisää: ”Oikeasti, sillä olen yhtä kuin kuollut, jos se likaantuu. Me esitämme *Oopperan kummituksen* ensi lukukaudella.”

Finn käärii hihansa, mittaa maidon ja rikkoo munat kuiva-aineiden sekaan kulhoon. Sekoitettuaan taikinan hän nappaa koko suklaahippupussin sisällön sekaan ja iskee minulle silmää.

HAUSKA JA SYDÄMELLINEN TARINA YSTÄVYYDEN JA ITSE VALITUN PERHEEN VOIMASTA

Hannah ja Finn ovat viettäneet jokaisen joulun yhdessä opiskeluaajoista lähtien. Kummallakaan ei ole muuta paikkaa minne mennä jouluksi. Kun kaksikko aloittaa aikuiselämänsä New Yorkissa, he lisäävät joulujengiinsä tyylikkään Priyan ja salaperäisen Theon ja joulu toisensa jälkeen tällä itse valitulla perheellä on yksinkertaisesti mahtavaa.

Mutta kun Finn ilmoittaa muuttavansa Los Angelesiin, tämä saattaa olla heidän viimeinen joulunsa yhdessä. Hannah pelkää menettävänsä perheen, jonka hän on rakentanut itselleen. Samaan aikaan Finn kamppailee sen kanssa, mitä on jättämässä taakseen – nimittäin tunteensa Theoa kohtaan. Tänä jouluna muutokset, joita nämä ystävät pelkäävät, saattavat olla juuri sitä, mitä he tarvitsevat...

978-952-403-882-9

84.2

www.bazarkustannus.fi

